

Dh hoia murre, kahjo eest
Sa armas Õnne-toja,
Ja kisu wälja hädä seest
Dh kallis ello Toja,
Sa keigist, mis on käes ehk ees
— Kas olgo tulles, olgo wees,
Ehk koddo haige sängis!

Dh kauta keik kõrki meelt
Ja wargust, ahnust ärra,
Ja wihha, waeno, kurja keelt
Ja jodikutte kårra!
Et kauks rummal ello wiis!
Se asfemele tulgo siis
Üks õige, wagga ello!

Eas? wilja wäljad haljenda
Ja walmis wiljaks sada,
Ka loma karjad siggida
Ja meile kasfaks jada:
Et meid ei waewaks hädä, nalg,
— Ei sureks saaks ka patto wõlg —
Kui wannal aeal olnud. (1658,
1696 ja 1711.)

— Siis rahwas sure hädä sees
Dn hirmust surma furnud,
Mil sureks nalgas, nutto wees
Dn surm neid mahha murdnud:
Siis leiti neid, kel heinad suus
Ja samlid sõid, et wallo luus, —
Kas se ep olnud hädä! —

Sa tahhad, Jõsand! armoga
Müüd maad ja linnad hoida,
Keik hädä hallastusfega
Meilt heldest ärrapõrda:
Sest tahhame Sind palluda
Ja omma ette walmada
So pühha abbi warra!

Kus wannemad jo maggawad
Ja lapsed waeseks jánud,
Ming ello murreks äggawad,
Ka need, kes lessfeks sanud:
Neil wõtta omma armoga
Keik filma-wet Sa kuiwata
Ja isse Jõsaks olla!